

OOIT WAS IK JOUW KIND

MARIEKE

Voorwoord

Als er ooit maar één kind iets aan heeft om te lezen hoe goed je uit een incest verleden kan komen, dan is het voor mij al de moeite waard geweest om dit boekje te schrijven en jullie te vertellen hoe ik me voelde als klein meisje.

Hoe bang ik was voor mijn vader en vooral hoeveel spijt ik heb dat ik zo lang heb gewacht voordat ik iemand in vertrouwen heb genomen.

Het heeft elf jaar geduurd voordat ik mijn moeder durfde te vertellen wat er allemaal met me gebeurd was.

Het was ook pas toen dat mijn moeder begreep waarom ik een aantal jaren een absoluut krengetje ben geweest. Nu ben ik een hele gelukkige en gezonde vrouw. Ik heb de meest fantastische man die ik me maar kan wensen. Hij is mijn steun, mijn veilige haven. Samen hebben we twee super geweldige dochters waar we ongelooflijk veel van houden en waar we heel erg trots op zijn.

Samen proberen we hun te beschermen tegen die grote gevaarlijke en boze wereld waarin zoveel dingen gebeuren die een gezond verstand te boven gaan.

Ik ben heel vaak eenzaam geweest en heb heel vaak gedacht dat niemand op de hele wereld kon begrijpen hoe ik me voelde, maar daarin heb ik me 'gelukkig' vergist.

Ik ben namelijk niet alleen op de wereld en ik ben ook geen apart gevalletje. Ik ben een bofkont. Een hele grote bofkont, omdat ik familie en vrienden heb die er voor me zijn, die me steunen en onvoorwaardelijk van mij houden. Ik heb zo lang gedacht dat dit niet zo was. Veel te lang.

Samen met mijn vrienden en familie heb ik gevochten en gevochten tot ik bijna niet meer kon. Eindelijk kwam de vrijheid. Het heeft lang geduurd voor ik me zo kon voelen maar het is me gelukt. Ik ben er dankbaar voor dat ik de kracht, de liefde en de steun heb gevonden die ik zo hard nodig had om te worden wie ik nu ben. Ik hoop dat alles wat ik nu ga schrijven ooit voor, al was het maar één kind, een steun kan zijn om te roepen en te gillen om hulp, want dit kan niemand alleen. Eens komt er een moment waarop je moet gaan praten, wil je niet in een bodemloze put terecht komen.

Liefs 'Marieke'

Lieve allemaal,

soms kan het leven, hoe klein je ook bent, zo vreselijk zwaar zijn.

Ik ken een klein meisje, haar naam is Marieke. Ze is een vrolijk zorgeloos blond meisje met blauwe ogen. Inmiddels is ze zeven jaar en de wereld lijkt haar toe te lachen. Ze heeft een zus van acht en een klein broertje van twee. Het is een spannende tijd want ze staan op het punt om te gaan verhuizen. Marieke woont nu nog in een echte volkswijk in het centrum van de stad. Ze vindt het wel jammer dat ze daar weg gaat. Iedereen woont zo lekker dichtbij. Oom en tante aan de overkant, opa en oma om de hoek, maar het is toch ook wel weer spannend. Nieuwe vriendinnen, nieuwe school, maar vooral een heel nieuw huis met een nieuwe kamer. Ze is dan ook vastbesloten niet te lang te treuren en te kijken wat er van komt. We moeten wel heel ver terug in de tijd om het leventje van Marieke te kunnen beschrijven. Ik weet dat ik dat nog kan, want ik ben Marieke...

Hoofdstuk 1

Zomer 1973

Het is mooi weer, de tassen staan gepakt en het grote verhuizen gaat beginnen. Zoals ik al zei ben ik Marieke, de middelste in een gezin van drie kinderen. Ik sta te popelen om aan het avontuur te beginnen. Ik ben ook wel een beetje bezorgd want ik ging iedere dag aan de overkant bij tante Toos en oom Joep de bloemen en de planten water geven. Als ze dat nu maar niet zouden vergeten. En opa en oma op de hoek, daar zou ik nu ook zomaar even niet naar toe kunnen wandelen als ik zin had. Maar ach, die zijn toch eigenlijk ook allemaal groot genoeg om dat zelf te regelen. Waar maak ik me druk om, dacht ik. Ik krijg straks zomaar een heel nieuwe school, nieuwe vriendinnen, eigenlijk heel spannend allemaal. Eindelijk is het dan zover, we mogen instappen om te vertrekken. Onderweg kriebelt het een beetje in mijn buik, wat zal er toch allemaal gaan gebeuren.

Een kwartiertje later rijden we een straat in met allemaal nieuwe huizen, het is er heel erg mooi. Papa stopt de auto en zegt: 'Nou allemaal uitstappen, hier is het, jullie nieuwe huis.' Ik kijk mijn ogen uit. Het is een heel leuk gezellig huis. Aan de overkant is de school waar ik naar toe zal gaan. Ik kan niet wachten om daar te mogen gaan kijken, maar eerst het huis zelf. Ik ren naar binnen en bekijk de huiskamer, de tuin en de slaapkamers. Wat een feest. Alles is zo nieuw, heel anders dan ik gewend ben. Het lijkt allemaal zo groot en het ruikt zo naar nieuw. Mijn slaapkamer ga ik delen met mijn zus, dat vind ik eigenlijk ook wel heel erg gezellig. Er is ook een grote zolder waar we fijn kunnen spelen. Als ik het huis uitloop en de hoek om ga zie ik een heel groot park. Ik vraag of we daar mogen gaan kijken en wacht niet eens het antwoord af. Het park is super, wat zal ik daar nog veel tijd doorbrengen, dat weet ik al zeker. De eerste dag vliegt in een razend tempo voorbij. Om 21.00 uur val ik dan ook uitgeput in slaap.

Hoofdstuk 2

Op ontdekkingsreis

Wat is er veel te beleven in die nieuwe wijk. Er staan nog een aantal huizen leeg en ik ben heel erg benieuwd wie daar nu zullen komen wonen. Ik heb al wel een heleboel kinderen gezien. Zouden dat allemaal nieuwe vrienden worden. Ik kijk uit het raam van mijn slaapkamer en zie de jongens en meisjes met elkaar spelen. Zou ik dat durven? Naar buiten gaan en vertellen dat ik hier nu ook woon. Ik besluit om met mijn zusje naar buiten te gaan.

Eenmaal op straat krijg ik net genoeg lef om naar de andere kinderen te zwaaien. En gelukkig, ze zwaaien terug. Er komt zelfs een meisje naar me toe om zich voor te stellen. Binnen enkele minuten zit ik tussen de groep. Ik voel me gelukkig en weet zeker dat ik het hier heel erg leuk ga vinden. Voordat het avond is, heb ik een straat vol vrienden en vriendinnen en om 20.30 uur moet ik echt naar binnen, douchen en naar bed. Ik verheug me op morgen.

Wanneer de eerste schooldag begint ben ik inmiddels al zo ingeburgerd dat alles alweer heel gewoon lijkt. Het leuke van de straat is dat alle kinderen zo'n beetje dezelfde leeftijd hebben. We zitten ook allemaal op dezelfde school aan de overkant van de straat. Nu nog een hartsvriendin vinden en alles komt helemaal goed.

Hoofdstuk 3

Een hartsvriendin

Een paar maanden nadat we in de nieuwe straat zijn komen wonen, stopt er ineens een auto in de straat. Aan de overkant staat nog een huis leeg, zou er dan eindelijk iemand komen wonen? Ik ben nieuwsgierig en loop naar de auto. Een meneer stapt uit en lacht naar mij. ‘Hallo meisje, woon jij hier ook?’ ‘Ja,’ zeg ik, ‘ik ben Marieke, Ik woon hier aan de overkant. Komt u hier ook wonen?’ ‘Ja,’ zegt de meneer, ‘samen met mijn vrouw, mijn zoon en dochter, kijk daar komen ze net aan.’ Ik draai me om en zie een vrouw aankomen met een jongen en een meisje. Het meisje is van mijn leeftijd en de jongen zal een jaartje ouder zijn. Ik loop naar het meisje toe en stel me voor. ‘Hoi, ik ben Marieke en ik woon hier ook. Ik vind het heel leuk dat jij hier ook komt wonen.’ Het meisje komt naar me toe en zegt: ‘Hoi, ik ben Mirjam, ik kom naar ons nieuwe huis kijken, ga je even mee?’ Het ijs is meteen gebroken. Mirjam en ik hebben elkaar meteen gevonden. Ik kan mijn geluk niet op. Nog leuker wordt het als blijkt dat de ouders elkaar ook erg graag mogen. Nu is alles compleet voor mij.

Samen met Mirjam en de vriendenclub beleef ik de leukste momenten. Voor mijn gevoel kan het leven niet leuker zijn. Toch zijn dit helaas de enige leuke herinneringen die ik heb aan mijn jeugd. Ik ga een loodzware periode tegemoet en ben blij met de vriendschap van Mirjam en haar ouders.

Hoofdstuk 4

Een vreemdeling

Ik zal een jaar of acht zijn geweest als er ineens een heleboel vreemde gebeurtenissen elkaar opvolgen. Regelmatig gaan we met het gezin op bezoek bij verschillende familieleden en kennissen. Een van die kennissen is Wim. Wim is een man van ongeveer achttien jaar. Hij is altijd aardig en zit in een soort tehuis. In dat huis woont ook Christ. Wat ik me heel goed herinner is een liedje uit die tijd, als ik dat liedje nu hoor moet ik daar ook steeds aan terug denken. The Cats zingen het liedje: ‘Common let’s dance’. In de auto zing ik het liedje mee als we weer op bezoek gaan bij Wim en Christ. Veel meer herinner ik me daar nu niet meer van. Ik weet wel dat er ook nog een meisje was, José. José was iets ouder. José was inmiddels al getrouwd. Wie ze verder waren, daar had ik nog nooit naar gevraagd. Daar zou ik wel spoedig achter komen.

Het is een mooie zomerdag als ik buiten aan het tennissen ben met Mirjam. Ineens hoor ik papa en mama ruzie maken. Ik schrik en ga kijken wat er aan de hand is. Ik krijg geen antwoord op mijn vraag wat er is, maar ik voel dat er iets serieus mis is. Mirjam mag zelfs niet binnen komen. Mama vraagt of ik even bij Mirjam wil gaan spelen en dat ik de mama van Mirjam even moet sturen. Nog voordat we bij Mirjam zijn, rijdt mijn vader de straat uit. Ik begrijp het helemaal niet meer als de moeder van Mirjam even later ook terug komt met mijn broertje en zusje. Na een paar uur komt mijn vader terug. Ik kijk uit het raam en zie dat hij een meisje bij zich heeft. Wat raar, denk ik, wie is dat nou? Ik besluit om naar huis te gaan. In het huis is alles rustig. Het meisje zit aan tafel. Ze heeft een pakje shag in haar handen en kijkt me aan. Ze geeft mij een hand en zegt: ‘Hallo, ik ben Truus.’ Ik kijk haar aan en denk: Ja, een Truus, zo zie je er ook wel een beetje uit.

Ik moet eigenlijk wel een beetje lachen. Waarom weet ik niet, want de situatie lijkt mij niet echt om te lachen. Even later vind ik het niet meer leuk en vraag aan vader of ik weer naar buiten mag. Er wordt alleen maar moeilyk gepraat en heel veel getelefoneerd. Vader vindt het goed en ik ben allang blij.

Met het avondeten wordt aan mij, m’n broertje en m’n zusje verteld dat Truus een familielid is en een poosje blijft logeren. Nu wordt het natuurlijk wel heel erg interessant. Een vreemd meisje in huis, ze blijft ook nog eens logeren, misschien valt er met haar

ook nog wel wat te lachen. Daar zullen we vandaag in ieder geval niet meer achter komen. Alle kinderen moeten op tijd hun eigen bed in er mag niet gekletst worden op de kamers en Truus moet even met rust gelaten worden.

De volgende ochtend als ik wakker word ben ik heel erg benieuwd of Truus er nog is. Heel zachtjes ga ik het bed uit en ja hoor, daar komen een paar blonde haren boven de dekens uit. Ik ga me aankleden en wacht tot de rest van het gezin ook komt. Lang hoef ik niet te wachten want mama had me allang gehoord. Eigenlijk begint de dag verder als een gewone andere dag. Ik ga naar school en daar vertel ik van de vreemde bezoeker. Het is natuurlijk ook eigenlijk wel heel erg spannend allemaal. Ik kan niet wachten tot de middag begint en thuis kan gaan eten.

Als het dan eindelijk tijd is en de schoolbel gaat, ren ik als een razende naar huis. Als ik binnen kom voel ik al dat er iets heel vreemds aan de hand is. Ik ga naar mama en vraag: 'Waar is iedereen?' Nog voor ik uitgepraat ben is vader al in de huiskamer. Hij vraagt het gezin om aan tafel te gaan want hij moet iets heel belangrijks vertellen. Ik zie Truus nergens en wanneer ik hiernaar vraag zegt vader dat ze boven haar kamer in orde aan het maken is. Nu snap ik er helemaal niets meer van.

Wanneer we aan tafel gaan begint vader ineens heel erg serieus te kijken. Vanaf dat moment zal mijn leven voor altijd helemaal anders zijn.

Hoofdstuk 5

Een nieuw gezin

Mama smeert de boterhammen, vader schraapt zijn keel en verteld zijn verhaal: 'Lieve allemaal, jullie zullen jezelf wel afvragen wat er aan de hand is de laatste dagen. Ik zal proberen het zo kort en duidelijk als ik maar kan het aan jullie uitleggen. Papa en mama zijn nu acht jaar bij elkaar. We hebben jullie alle drie gekregen waar we natuurlijk heel erg blij en heel erg trots op zijn. Maar voordat papa en mama samen kwamen was papa al een keer getrouwd met iemand anders. Dat ging niet helemaal goed, papa was niet gelukkig met die mevrouw en werd verliefd op jullie mama. In de jaren dat papa getrouwd is geweest heeft hij net als met mama, ook met die andere mevrouw vier kinderen gekregen. Truus is één van die kinderen. De anderen zijn Wim, Joke en Christ. Nu is de mama van Truus overleden en Truus wilde niet bij haar stiefvader blijven. Ze is op zoek gegaan naar ons en heeft ons gevonden. Nu wil ze graag bij ons blijven en papa en mama hebben besloten dat dit goed is. Dus probeer lief voor haar te zijn, ze heeft natuurlijk best nog wel verdriet.'

Ik val bijna van mijn stoel. Dit kan toch niet waar zijn. Hoe kan dat nou? Dit was mijn eigen vader? De man die mij nu vertelde dat ik niet één maar drie broers en niet één maar drie zussen had? Ik kon het even niet bevatten. Ik vond het ook echt even allemaal niet meer leuk. Hoe nu dan verder? Moest ik dan nu tegen iedereen gaan zeggen dat ik een vader had die was gescheiden? Dat kon toch niet. Scheiden was voor heel andere mensen. In mijn veilige klas was er nog niemand met gescheiden ouders. Nu had ik ineens een vader die al getrouwd was geweest, al vier andere kinderen had bij een andere vrouw en nu ook nog wilde dat ik het allemaal zou begrijpen. Nou dat ging even niet lukken. Ik ging naar buiten. Ik wilde even niets meer horen en was blij dat ik vanmiddag weer terug naar school kon. Daar was alles ten minste nog normaal.

Als ik op school kom ben ik helemaal niet bij de les. Zou iedereen het al weten? Waarom moet mij dit nu gebeuren? Eerst was ik nog gewoon Marieke met een gewone papa en mama en een eigen broertje en zusje. En nu ben ik ineens een meisje met een gezin waar ik helemaal niks van snap, denk ik bij mezelf. Ik kijk de klas rond en ben ineens heel erg jaloers op al mijn vriendjes en vriendinnetjes. Ze zien er allemaal nog net zo gezellig en zorgeloos uit

als vanochtend, voor hen is er niets veranderd. Het is gewoon niet eerlijk.

Hoofdstuk 6

Leven met een vreemde

Mijn hele leventje, natuurlijk ook dat van de rest van de familie, stond helemaal op zijn kop. Ik kon nog steeds niet bevatten dat ik niet alleen een klein broertje en een grote zus had, maar ineens ook twee grote zussen en twee grote broers. Ik vond het allemaal een beetje onwerkelijk. Mijn oudste zus bleek ook nog eens bijna even oud te zijn als mijn mama. Dat kan toch gewoon niet. Ik had al die mensen al zo vaak gezien en nooit had ik geweten dat het mijn familie was. Eigenlijk was ik gewoon voor de gek houden. Op school was het gebeuren bij mij thuis natuurlijk onderwerp van gesprek. Ik wist niet hoe ik daar mee om moest gaan. Wat moest ik nou toch zeggen? Aan de ene kant was al die aandacht wel leuk, maar aan de andere kant vond ik het niet leuk om te vertellen, dat mijn papa een gescheiden man was die veel meer kinderen had dan iedereen dacht. Niemand op school had gescheiden ouders. En mijn vader was nota bene ook alweer opnieuw getrouwd. Waarom nou dat ingewikkelde gedoe? Hoe moet je nou toch iets uit gaan leggen als je zelf al niet snapt hoe het eigenlijk zit.

De sfeer in huis veranderde snel, heel erg snel. Mijn vader en moeder kregen steeds vaker ruzie. Waarom dan toch? Vroeger was er nooit ruzie. Vroeger was het gezellig, konden we lekker lachen met elkaar en deden we leuke dingen met zijn allen. Dat kan toch allemaal niet voorbij zijn? Truus bemoeide zich ook altijd met alle ruzies. Wanneer mijn vader boos werd op mama, kreeg mama altijd twee personen tegelijk tegen zich. Het was zo oneerlijk allemaal. Ik voelde dat iedereen steeds ongelukkiger ging worden. Ikzelf in ieder geval wel. En weet je wat zo erg was? Dit was nog maar het begin. Het zou allemaal nog veel erger worden.

In het begin leek het allemaal zo leuk, want het was hoe dan ook toch ook best spannend allemaal. Een meisje in huis dat later een grote zus bleek te zijn dat ging nog wel. Het kon zelfs nog weleens leuk worden met iemand die al wat ouder is en al veel meer mag. Maar de lol was er al snel vanaf. Ik wenste dat Truus nooit was gekomen. Misschien waren al die andere vreselijke dingen dan ook nooit gebeurd.

Ik vond mijn vader altijd een heel knappe man. Als ik later groot zou zijn en zou gaan trouwen dan moest mijn man net zo als mijn

vader zijn. Groot, breed, sterk en vooral heel erg knap. Mijn vader had een mooi gezicht en vooral heel mooi haar. Ik heb ook altijd gedacht dat deze man mij mijn hele leven zou beschermen. Die droom was snel over. Ik ging een hel tegemoet en er was niemand die me hiervoor kon behoeden. Het was allemaal al heel erg dat er een vreemde bij ons kwam wonen die ik mijn zus moest noemen, maar goed daar moesten we allemaal aan wennen, en dat ging ook nog wel. Het ergste van het verhaal was, dat mijn eigen vader een volslagen vreemde voor mij zou gaan worden.

Ik had één groot idool. Zoals de jeugd van nu idolen hebben als Brad Pitt en zangers als Robbie Williams en al die andere beroemdheden van dit moment was daar toen voor mij Elvis Presley. Niet dat ik met mijn acht jaar kon begrijpen wat die man zong, maar hij maakte mij altijd rustig. Elvis woonde in mijn gedachten op een kilometers hoge berg in een supermooi huis en zou er altijd voor mij zijn. Als ik verdrietig was draaide ik zijn mooie liedjes en als ik vrolijk was danste ik mijn kamer rond met de leuke rock & roll liedjes. Wanneer mijn vader en mama weer ruzie hadden sloot ik me op in mijn kamertje en draaide zijn plaatjes tot ik weer rustig was en niet meer behoefde te huilen.

Ik zou die plaatjes nog heel vaak nodig hebben.

Hoofdstuk 7

Vaarwel papa

Het is nog steeds zomer, ik zit op mijn kamertje. Het is bijna avond. Mama is werken en mijn broertje en zusje zijn bij een vriendje en vriendinnetje. Truus was winkelen met een kennis en mijn vader was beneden. Het ging de laatste paar dagen niet zo goed met vader. Hij lag maar wat te liggen en liep een beetje moeilijk. Ik had al een paar keer gevraagd wat er aan de hand was maar daar had ik niet echt antwoord op gekregen. Het enige dat hij zei was: 'Maak je geen zorgen, over een paar dagen voelt papa zich wel weer beter.' Ik liet het daar maar bij en vroeg er ook niet meer naar. Tot vanavond.

Ik hoorde dat mijn vader me riep en kwam uit mijn kamertje. Ik liep naar de trap en zei: 'Papa heb jij mij geroepen?' 'Ja,' riep vader, 'kun je even naar beneden komen?' Ik zette mijn plaatje af en liep de trap af naar beneden. Toen ik beneden kwam stond vader in de keuken. Ik keek de huiskamer in en zag dat er verder nog niemand thuis was. 'Wat is er papa, gaat het niet goed?' vroeg ik met een klein stemmetje. Hij keek me aan en zei: 'Weet je nog dat je vorige week aan me vroeg of er iets aan de hand was?' 'Ja,' zeg ik, 'dat weet ik nog, maar het was toch niks bijzonders?' 'Nee hoor,' zei vader, 'ik heb alleen even een klein probleempje en daar kan jij me alleen maar bij helpen want mama is nu niet thuis.' Ik keek vader aan en vond dat hij een rare blik in zijn ogen had. Hij keek me ook niet echt aan, maar langs me heen naar het aanrecht. Ik kreeg een heel eng gevoel en vroeg: 'Wat moet ik dan doen papa?' Vader draaide zich om en pakte een potje zalf van de kast wat hij meteen aan mij gaf. Hij keek me aan en zei: 'Papa heeft een kleine operatie gehad. Mama en ik vonden dat wij geen kinderen meer moesten krijgen en daarom is papa naar het ziekenhuis gegaan. Ik heb een kleine operatie gehad en nu doet het een beetje pijn. De dokter heeft een wondje gemaakt waar zalf op gesmeerd moet worden, maar papa kan daar zelf niet bij want ik kan niet zien wat ik doe.' Ik keek papa verbaasd aan en vroeg: 'Ja, maar wat moet ik dan doen?' Later wenste ik dat ik dat maar nooit had gevraagd. Maar zou dat verschil hebben gemaakt? Ik wist het eigenlijk eerlijk gezegd niet.

Nog geen seconde later stond vader naakt voor me. Ik wist geen woord uit te brengen en wilde het liefst weg rennen maar dat